

LA FEMME DES SABLES

Uterí, el cel ajoca
les creus ambulants, els estornells que passen.

Sous la corne des ongles
silice et mica
la peau,
tiède,
du sable.

(Al campanar,
branden el so gavines alegres.)

Araignée sur le dos
—antenes i dipòsits fugits del silenci,
roba estesa cossos nus—

tisse la toile humide du coït:
étau du mâle,
i l'home, que forada la dona
que forada l'arena,
no ensorra l'amor,
planta un arbre en el cel.

((Sa langue puise la sève
i amb quietud d'arrel, els núvols ens miren.))